

Posudek oponentky

Pavla Kabátová: *Cesta jako symbol v povídkách Baron a Neklidná řeka od Branquinha da Fonseky*

FF UK, 2020, 40 s.

Bakalářská práce Pavly Kabátové si klade za cíl zkoumat symboliku cesty ve dvou prózách autora patřícího ke druhé generaci portugalských modernistů Branquinha da Fonseky. Interpretačně nesnadné Fonsecovo prozaické dílo je u nás částečně známo díky výboru *Baron a jiné prózy*, doprovobenému podstatnou studií Silvie Špánkové.

Autorka si práci rozdělila do pěti kapitol, v nichž nejprve pojednává o portugalském modernismu a rámcově představuje biografii autora, jehož tvorbě jsou pak věnovány kapitoly Ztvárnění snu a reality, Symbol cesty, *Neklidná řeka* a *Baron*.

Práce bohužel působí dojmem, že byla psána poněkud v chvatu. Svědčí o tom množství gramatických chyb (první chybu ve shodě podmětu s přísudkem najdeme hned v první větě vlastního textu), překlepů a chybných bibliografických údajů (např. kniha uváděná jako „Santos, Isabel Teresa. *Linguagem dos símbolos*. Lisboa: Estampa, 2004“ je ve skutečnosti portugalský překlad knihy Davida Fontany, známé i u nás, domnělá autorka je pouze jeho překladatelka; autoři citovaného *Slovníku symbolů* se jmenují Alain Gheerbrant a Jean Chevalier, nikoli Glerbrant a Chavalier, jak se uvádí v práci; kniha Álvaro Salemy nevyšla v nakladatelství Eugénio, nýbrž v Instituto de Língua e Cultura Portuguesa; u internetových pramenů chybí odkazy na webové stránky atd.)

Zvláštní kapitolou jsou překlady z portugalských originálů. Přepisy citovaných originálů v poznámce pod čarou jsou plné chyb a jejich překlady ve vlastním textu práce jsou často nepřesné, někdy zcela nesrozumitelné (co si například představit pod větou „Budovy popisují představu o sobě samém a světu odrážejí naše největší ambice“, s. 30, nebo „Symbolizuje způsob, jak se může mysl snadno zmást a odklonit se ve svých pokusech najít cestu zpět ke zdroji své bytosti,“ s. 31).

Po obsahové stránce práce působí jako mozaika vlastních postřehů, nesourodě proložená nestrávenými, snad i trochu nahodilými citacemi z článků a knih různé úrovně (nemyslím si například, že lze na Fonsecovu novelu bez dalšího aplikovat to, co platí o symbolu cesty v pohádkách). Citace slouží jako podpora určité argumentace – nenahrazuje ji. Z práce vůbec nevyplývá, jak autorka vybraná dvě díla interpretuje: jednotlivé teze si znovu a znovu navzájem protiřečí (např. na s. 26 čteme, že „Baron je idealista, snílek, vizionář“ a je přirovnáván k Donu Quijotovi, což je poněkud nepochopitelně podloženo citací z bakalářské práce o šílenství v Cervantesově díle; ale na s. 28 je „jako zvíře čekající na svou kořist“; nerozumím tvrzení, že Baron, který inspektora hostí ve svém sídle, „je pravděpodobně také na cestách“, s. 28). Podobně v analýze *Temné řeky* vyznívají mnohé jiné pasáže práce – např. poté, co autorka ukázala bezvýchodnost situace v bahnitěm světě za řekou, se na s. 19 dočteme, že tato cesta připomínající noční mŕvu „se mění na období duchovní cesty osobního růstu“.

Mám za to, že si Pavla Kabátová vybrala pro svou bakalářskou práci téma, které je na hranicích jejích možností, a nevyhradila si na psaní práce dostatečně dlouhou dobu. Jsem si vědoma toho, že studenti dvouoborového studia mají během studia méně příležitostí k písemným pracím, ale tím spíše je třeba počítat s tím, že vypracování promyšlené práce nějakou dobu trvá. Vzhledem ke všem zmíněným výhradám bohužel nemohu s čistým svědomím doporučit práci k obhajobě a navrhuji hodnocení *neprospěla*.

V Čeranicích 12. srpna 2020

Mgr. Šárka Grauová, Ph.D.